

El cant dels ocells
En veure despuntar
el major lluminar
en la nit més ditxosa,
els ocellets, cantant,
a festejar-lo van,
amb sa veu melindrosa.

L'àliga imperial
va pels aires volant,
cantant amb melodia,
diu: -Jesus es nat
per treuren's del pecat
I dar-nos alegria.-

Respon-li lo pardal:
- Esta nit es Nadal,
és nit de gran contento.-
El verdum i el lluer
diuen cantant, també:
- Quina alegria sento!-

L'estiverola diu:
-No es hivern ni és estiu,
sinó que es primavera;
perque ha nat una flor
que pertot dona olor,
en el cel i la terra.

La garsa, griva i gaig
diuen: -Ja ve lo maing.-
Respon la cadenera:
- Tot arbre reverdeix,
tota planta floreix
com si fos primavera.-

Quand auseriam lei novèlas
Nos leveriam promptament,
Enflieriam lei calamelas,
Danseriam alegrement
Au son de nostrei musetas,
Dei timbalas, dau clarin
Disiam mila cansonetas
Sus lo ton dau tamborin.

Apeleriam mèstre Antòni,
Que venguesse au pus leu,
Que portesse sa fontonia,
Son titre, sei cascaveus,
Ambe son tamborn de basca,
Per dançar quaque balet,
O ben quauqua bergamasca
Sus lo cant dau triolet.

S'aguessiatz vist nòstra dança,
Lei gambadas e lei sauts ;
S'acordavan en cadaança
En mila torns a prepaus.
Comenceriam a descendre
A bas tot lo long dau riu
Vers la granja de mon gendre
Per veire lo fiu de dieu.

Lo trobariam dins l'estable,
Dins la grupia tot ben nu,
Tant pauret e miserable
Que n'avia ren dessus.
Endurava la fredura,
Semblava l'enfant d'un gus ;
Auriatz dich per sa postura
Qu'era quauque mau-vengut.

Sa maire lo pren, lo breça,
Lo plega dins un baneu,
L'entortilha d'una faissa
E li dona lo mameu.
Tetè pas una goteta,
Non pas meme l'esponchon,
Que tant e quand la nioleta
Tombèt en aqueu pichon.